

Και ξυπνά μιά πλάσι χάνι
κι'έστεμμένα παραλαίνι
μέ χλωρόν κοτίνου κλώνον.

Έλα, Μούσα, ξαναφέλε
του κοτίνου τὸ κλωνάρι,
ποῦ βραβεύει τοὺς ἀνδρείους.

Και μὲς τόφερε τὸ πάλαι
τῆς Ἀλκμήνης· τὸ βλαστάρι
ἀπὸ τοὺς Ἰπερβορείους.

Ψάλλε και τὸν Κυβερνήτη,
ποῦ μεγάλα προκηρύττει,
μέ δηλώσεις δὲ λαλῶν
και πολλὰ διαδηλῶν
και πολλοὺς ὑποδουλῶν,
κραταιόνει και τὸ κράτος, κραταιόνει και τὸ κόμμα,
και σηκώνει τὴν πυγμὴ του και σὲ Στρατηγούς ἀκόμα.

Μέσ'στην ἄλλη φασαρία τοῦ Σμολένσκη τιμωρία.

Φ.—Κι'ὁ Σμολένσκη κι'ὁ Σμολένσκη τιμωρεῖται σοβαρῶς...
τί νὰ πῆς και τί νὰ κάνῃς... ἀνορθώσεως καιρός.
Σὰν ἀκούω σοβαρὰ ξεκαρδίζομαι σὰ γέλοισι,
και καμπόσα τῆς Βουλῆς περιουσιτάτα κοπέλα
εἶπανε κι'αὐτὰ πῶς πρέπει κάπως νὰ τιμωρηθῇ
και τοῦ Στρατηγοῦ Σμολένσκη τὸ λαοφιλέσ σπαθί.

Μέγας τῆς πυγμῆς ὁ τράμος...
νὰ και σ'τὸν Σμολένσκη κτύπο,
νὰ μὴν κάνῃ παρανομίως
συνεντεύξεις μέ τὸν Τύπο.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ βάρος,
μέγα τῆς πυγμῆς τὸ θάρρος.
Κι'ὁ Σμολένσκη τιμωρεῖται...
'στην Ἀνόρθωσιν θαρρετῆς,

ποῦ δὲν εἶναι παῖζε γέλα,
και τραβήζετε κορδέλα.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ κράτος
και τὸ μῆκος και τὸ πλάτος...
τούτῃ λένε πῶς δὲν παίζει.

Τι πυγμὴ κι'αὐτὴ μεγάλη!..
τὴν θαυμάζουμε και Γάλλοι,
τὴν θαυμάζουμε κι'Εγγλέζοι.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ νεῖκος
και τὸ πλάτος και τὸ μῆκος.

Τιμωρεῖται κι'ὁ Σμολένσκη, Στρατηγός λαοφιλέσ,
Στρατηγός μας ἐν εἰρήνῃ, Στρατηγός μας ἐν πολέμῳ,
κι'ἀλαλάζουμε πυγμάχοι και πυγμαῖοι τῆς Βουλῆς,
ποῦ τὸ μένος των μὲ σημάζει κι'ἐμπροσθὰ των ἑλος τρέμω.

Τιμωρεῖται κι'ὁ Σμολένσκη... ἀνορθώσεως καιρός...
νέον ἄθλον ἀναγγέλλει τῶν πυγμαίων ὁ χορός.
Φιλελεύθερος παῖδιν τιμωρίας περικινεῖ,
πλὴν ὁ κόσμος ξεφωνίζει:

Τέτοιο Στρατηγὸν σπαθί,
τέτοιο ξίφος σὰν κι'αὐτό,
σοῦ κι'ἂν τιμωρηθῇ,
μερνεῖ πάντα λατρευτό.

Φαγοπότι τοῦ Κορροφάτη μέσ'στ' Ἀχέλλεο Παλάτι.

(Ὁ Φασουλῆς κι'ὁ Περιελῆς ἀπὸ τὸ σπῆθι βγαίνουν
κι'ἐνκόγγντο 'στην Κέρκυρα διὰ νυκτὸς πηγαίνου.)

Φ.— Βλέπεις αυτό τώτομομπλί;
 Π.— Τὸ βλέπω, στραβοσκέλη.
 Φ.— Ὁ Κάϊζερ ὁ Γερμανός στὴν Τζ'ώρτζη μας τὸ στέλλει,
 ὁ Κάϊζερ τὸν προσκαλεῖ νὰ πάη, πατριώτη,
 σ'τὸ πᾶγκαλον Ἀχιλλεῖον, ποῦ τοῦχει φαγοπότι.

Προφορικῶς ὁ Κάϊζερ τὸν Κόντε προσκαλεῖ
 μὲ τὸσα νέα δειγμάτα μεγάλῃς εὐμενείας...
 Π.— Κι' ἐκεῖνος μὲς σ'τ' ὠτομομπλί ποῖς εἶναι, Φασουλῆ;
 Φ.— Ὁ Βαγκενγάμ, ζόανω. Πρῶτος τῆς Γερμανίας.
 Π.— Βρῆ τί μου λέεις;
 Φ.— Ἀληθινά, κι' ἀνοίξε τὰ γκαθὰ σου
 γὰ νὰ τὸν δῆς καλλίτερα...
 Π.— Τὸν βλέπω καὶ βουβάσου.

Φ.— Αὐτὸς ἀπὸ τὸν Κάϊζερ πηγαίνει νὰ τὸν πάη
 κι' ὁ Κόντες μὲς σ'τ' ὠτομομπλί καθίζει μὲ καμᾶρι.
 Φαντάσου νὰ τὸν προσκαλῆ τέτοια Μεγαλειότης.
 Π.— Αὐτὸς ὁ Κόντες ἀφῆκε ἀληθινὰ κομψότερη
 καὶ στὴν ἐνδυμασίαν του καὶ σ' ὅλα, κακομοίρη...
 γὰ τούτο στάσιν ἀφογον καὶ κυβερνῶν ἐτήρει.

Φ.— Ἀλήθεια λές, βρε Περικλῆ... κομψὸς ὁ Τζ'ώρτζης πάνω...
 ὅμως ἰδοῦ... στ' Ἀνάκτορα τοῦ Γουλιέλμου φθάνει,
 κι' αὐτὸς τὸν δεξιόνεται μ' ὅλη του τὴν φαμίλια,
 καὶ βλέπουν κατὶ προύχοντες καὶ σκάζου ἀπὸ ζήλεια.

Ξέρεις μὲ τὴν Ἀνόρθωσι κι' ἐμεῖς, συφορισμένη,
 πῶς τώρα πιά χαράξαμε κάποια πολιτικῆ,
 καὶ στὴν Ἀνάτη τὴν Κορντιάλ μὲς πῆραν ὅπως λένε,
 ἤγουν στὴν συνενόση τὴν Ἀγγλοαλλικῆ.
 Γὰ τούτο κι' ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τοὺς παρόντας σάλους
 μὲς φέρνει διοργανωτὰς καμπόσους Ἀγγλογάλλους.

Κι' ὁ Κάϊζερ σὰν τᾶκουσε γιὰ πικά καὶ γεινάτι
 τὸν Βαγκενγάμ ἔστειλε κι' ἐπῆρε τὸν Κορφιᾶτη,
 καὶ λόγους ἔλλαξε μ' αὐτὸν πολλοὺς τε καὶ ποικίλους,
 κι' ὁ Θεοτόκης ἔλεγε σ'τοὺς φιλικούς ὄμιλους:

Αὐτὸς ὁ Κάϊζερ, γιὰ καὶ τί καὶ τί δὲν ξέρει...
 αὐτὸς ἐργάζεται καὶ δρᾷ χειμῶνα καλοκαίρι.
 Παπᾶ τὸν θέλεις; γίνετα... τὸν θέλεις δικηγόρο;
 τὸν θέλεις γλύπτη, ποιητῆ, ζωγράφω, τορναδόρω;
 τὸν θέλεις Βάγνηρ ἔξαφνω, Καροῦζο, μακραγῶ;
 τὸν θέλεις καὶ λαίστατο; τὸν θέλεις καὶ μουγῶ;
 Σβορώντα, Τσοῦντα καὶ Σκιᾶ, κι' ἀρχαιολόγω πρώτης;
 εἰς ὅλα μῆσα χώνεται τοῦτ' ἡ Μεγαλειότης.

Εἶδα πολλάκις Κάισρακ, σκηπτούχους πακισγύρους,
 ποῦ δεξιῶσις μούκανν θεομάς καὶ διαπύρους,
 μὰ δὲν μοῦ καπιτάρισε μορῆ Μεγαλειότητος
 καὶ μία τζόγια σὰν κι' αὐτὸν μὲ δρᾶσις ὀλοένα,
 καὶ τῶσον βρᾶζει μῆσα του σπρίγος δραστηριότητος,
 ποῦ μόλις εἰμπορεῖ γιὰ καὶ νὰ συγχερῆθῃ μ' ἐμένα.

Μεγάλως σχολιάζεται τοῦ Κόντε τὸ τραπέζι
 καὶ Ἄλλοι τώρα, Περικλῆ, τὸ συζητοῦν κι' Ἐγγλέοι.
 Γιατὶ καὶ πῶς ὁ Κάϊζερ τοῦστειλε προσκλητήριον;
 τοῦτο σπουδαῖον ὄντος...
 ἀλλ' ὅμως θ' ἀποκαλυφθῆ καὶ τοῦτο τὸ μυστήριον
 τοῦ χρόνου προῦντος.

Τρέχουν πράγματα σπουδαῖα, κι' ὅπως ἐκ πολλῶν εἰκάξω,
 ξένι δάκτυλοι καὶ πάλι
 μὲς γάνθουν τὸ κεφάλι
 μὲ τοὺς Ἄλλους, μὲ τὸν Γωφφελ, μὲ τοῦ Κάϊζερ τὸ κάξω.
 Ὅμως πάμε τῆς Κερκυρας νὰ θαυμάσωμε τάρχατα,
 ποῦ δὲν φκίνονται τυχατά.

Πλούτος εὐρημάτων Κερκυραϊκῶν συμβολικωτάτων καὶ σημαντικῶν.

Π.— Ποῖς Μῆδουσα φρικώδης καὶ καθ' ὅλα τεραστία...
 ξέρει τάχα τί σημαίνει;

Φ.— Τούτη λὲν χωρὶς ἀσέτα
 πῶς βεβαίως συμβολίζει τῆς ἐλῆς τὸν Θεοτόκη.

Π.— Τρέμω...

Φ.— Κι' ὁ Περσεὺς ἐκεῖνος, ὅπου τὴν καταδῶκε
 μ' ἓνα δίκωπο μαχαίρι,
 συμβολίζει τὸν Λευτέρη,
 γιὰτὶ λένε μερικοὶ διπλωμάτας ραφινάτοι
 πῶς τὸν ἐπῆσε ὁμοῦς γιὰ τὴν δόξα τοῦ Κορφιᾶτη.

Π.— Τώρα πῆς μοῦ τίς ἐκαίνη,
 ὅπου κάθεται σὲ θρόνο;

Φ.— Λὲν πῶς εἶναι, Λαζάρω,
 ἡ Θεὰ Μαλλισροσίνη.

Π.— Κι' ἐκεῖνος, ποῦ τῆς ρίχνεται βροντῶν κι' ἀστραπηδόλος;
 Φ.— Ὁ Μιστριώτης...

Π.— Τί μου λέεις;

Φ.— Ἐκεῖνος ὄλος κι' ὄλος.

Π.— Κι' αὐτὸς ὁ Ζεὺς, βρε Φασουλῆ,
 ποῦ κάποιον κεραυνοβολεῖ;

Φ.— Κι' αὐτὸς τὸν Ἐλευθερίον σημαίνει, τρελλο-Χιῶτη,
 ὅπου στρατοῦς ἐκίνησε κατὰ τοῦ Μιστριώτη,
 κι' ὄλιγὸν δεῖν αὐτὸς ὁ Ζεὺς πανστρατιᾶ γενναίᾳ
 νὰ τὸν κατεκεραύνωνε καθὼς τὸν Καπανέα.

Π.— Μοῦ τὰ ζήγησες κι' αὐτὰ,
 μοῦ τὰ ζήγησες κι' ἐκεῖνα
 τὰ πανάργα καὶ μὰς πλούτη.

Τώρα πάμε, φαφατά,
 νὰ τὰ πῆς καὶ στὴν Ἀθήνα,
 καὶ νὰ φῆς γερὸ λεμπουτῆ.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
 στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
 μόνο πῆγε παραπάνω, αὐζῶν πενηνταοκτὼ,
 συνορεύει μ' ἄλλα σπήτρα καὶ μ' ὄριζον ἀνοικτό.